

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΩΝ

Πολλά έχουν ειπωθεί και θα ειπωθούν τις επόμενες μέρες για το Πραξικόπημα στην Τουρκία. Μια τεράστια σύγκρουση εξουσίας μεταξύ μερίδων του αστικού κατεστημένου, με βέβαιη την σύνδεση με φράξιες των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Το πραξικόπημα μπλοκαρίστηκε από την αποφασιστική στάση των λαϊκών μαζών, σε συνδυασμό με το διχασμό μέσα στους κόλπους του στρατιωτικού μηχανισμού, αλλά αιματοκύλησε την Τουρκία, αφήνοντας βαθιές πληγές που δεν είναι εύκολο να κλείσουν. Ο τουρκικός λαός κλήθηκε να επιλέξει ανάμεσα σε ένα ελεγχόμενο καθεστώς έκτακτης ανάγκης, την ισλαμική προοπτική της δημοκρατίας του ΑΚΡ, και ένα στρατιωτικό καθεστώς έκτακτης ανάγκης, την στρατιωτική προοπτική μιας βίαιης κοινωνικής ειρήνης.

Το έπραξε, σε μια χώρα κυριευμένη ήδη από τα αγριότερα στοιχεία του αυταρχισμού του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, βουλιαγμένη στον εμφύλιο πόλεμο εναντίον της Τουρκικής Αριστεράς και των Κούρδων αγωνιστών, εναντίον των μεταναστών και των προσφύγων, εναντίον των αποκλεισμένων πληθυσμών στο εσωτερικό της και, ιδίως, του 20% των Κούρδων κατοίκων της. Η Τουρκία είναι ένας κράτος σε βίαιη μετάβαση, ένα κράτος όπου βρίσκονται σε αναντιστοιχία οι σαφείς μεγαλοϊδεατικοί στόχοι του, με τη γεωπολιτική δυναμική του και την εσωτερική συνοχή του. Παίζει καθοριστικό ρόλο στον πανευρωπαϊκό και παγκόσμιο πόλεμο κατά των προσφύγων-μεταναστών. Επιδιώκει και είναι σημαντική συνιστώσα στον επανασχεδιασμό του χάρτη της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής. Εκεί, όμως, τα γεωστρατηγικά του συμφέροντα άλλοτε εφάπτονται κι άλλοτε έρχονται σε αντίθεση με τοπικούς ανταγωνιστές και παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Σε αυτό το πεδίο κινδυνεύει, ταυτόχρονα, να γίνει μέρος του επανασχεδιασμού που σχεδιάζει να επιβάλει.

Η διαπάλη και η ισορροπία ανάμεσα στις δύο προοπτικές είναι που συγκροτεί τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του τουρκικού κράτους και των μηχανισμών ασφαλείας του, αλλά και στις κοινωνικοπολιτικές του συμμαχίες, τις εκρηκτικές αντιφάσεις του και το χαρακτήρα κοινωνικού και φυλετικού εμφυλίου πολέμου που το διατρέχουν. Σε αυτό το τουρκικό κράτος, οι Τούρκοι στρατιώτες, είτε οι «προνομιούχοι» που υπηρετούν στις ειρηνικές δυτικές περιοχές είτε όσοι πολεμούν εναντίον του «εσωτερικού εχθρού»-κουρδικού λαού, βγήκαν στους δρόμους με τα τανκς για να λύσουν ένοπλα τους άλυτους λογαριασμούς ενός κράτους σε μεταίχμια κατάσταση (και, γι' αυτό, ενός από τα κατεξοχήν παραδείγματα κράτους άμυνας-ασφάλειας)

Έχουν ευθύνη λοιπόν παιδιά 17 ως 21 ετών, ντυμένα στο χακί, για το Πραξικόπημα;

Μια μέρα μετά την αποτυχία, το καθεστώς Ερντογάν, μέσω της βασανιστικής τους αιχμαλωσίας στέλνει μήνυμα κυριαρχίας, επιχειρώντας να ξεφτιλίσει τον τουρκικό στρατό ως αυτόνομο πολιτικό παίκτη (όπως υπήρχε για δεκαετίες) και ό,τι αυτό σημαίνει για την ιστορία του τουρκικού κράτους. Τι απαντούν, όμως, οι Τούρκοι Φαντάροι στους ανακριτές βασανιστές τους;

«Κάποιοι συλληφθέντες κατάλαβαν την αλήθεια, μόνο όταν είδαν πολίτες να σκαρφαλώνουν στα τανκς – Η πλειοψηφία των 2.800 συλληφθέντων προέρχονται από κατώτερα κλιμάκια του στρατού. Ορισμένοι από τους στρατιώτες που συνελήφθησαν μετά από την αποτυχημένη απόπειρα πραξικοπήματος στην Τουρκία φέρονται να δήλωσαν στους ανακριτές ότι δε γνώριζαν τον πραγματικό σκοπό των χθεσινοβραδινών τους πράξεων και ότι νόμιζαν ότι συμμετείχαν σε στρατιωτική άσκηση.

Σύμφωνα με την τουρκική Hurriyet, αρκετά άτομα ισχυρίζονται ότι οι διοικητές τους δεν τους είχαν αποκαλύψει ότι θα λάμβαναν μέρος σε πραξικόπημα, όταν τους έδωσαν εντολή να καταλάβουν καίρια κυβερνητικά κτίρια και κρατικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς σε μεγάλες τουρκικές πόλεις. Τους είπαν απλώς ότι θα διεξαγόταν μία άσκηση και τους έδωσαν οδηγίες για τι έπρεπε να κάνουν».

Είναι τόσο απλό το ερώτημα, και άρα τόσο απλή η απάντηση, είτε από τη μία είτε από την άλλη μεριά; Η σκληρή και βάρβαρη πειθαρχία, η απαίτηση τυφλής υπακοής στις εντολές κάθε εθνικού στρατού, πολλώ δε μάλλον ενός όπως του τουρκικού (ή του ελληνικού), αρκεί να απαλλάξει από τις ευθύνες του τον άνθρωπο που καλείται να γίνει πραιτοριανός; Ή μήπως, έτσι απλά, είναι υπεύθυνος ατομικά ο φαντάρος, ο κληρωτός ή μισθοφόρος, αποσπασμένος από το γενικό πλαίσιο της δομής στην οποία λειτουργεί ως ένοπλος δράστης, ως απολογητής ή δρώντας της παρούσας ή επερχόμενης κυριαρχίας;

Σε αυτό το ερώτημα δεν μπορεί να απαντήσει η δικαιοσύνη, είτε αυτή ελέγχεται από τον (κάθε) Ερντογάν είτε από το (κάθε) στρατιωτικό κατεστημένο. Δεν μπορεί γιατί μέτρο της, κάθε φορά νοσηματοδοτημένο από τον κυρίαρχο, είναι η διευθέτηση και η ταξινόμηση αυτών που θα εξασφαλίσουν νομιμοπολιτική ειρήνη της, την απρόσκοπτη λειτουργία των δοσμένων συνθηκών εκμετάλλευσης και εξουσίας. Σε αυτό το ερώτημα δεν μπορούν να απαντήσουν ούτε οι μηχανισμοί εξομάλυνσης που υπάρχουν ή θα βρεθούν για την εγγύηση της συνέχειας του στρατού και της επαναφοράς του στην έννομη κρατική τάξη, όσες εκκαθαρίσεις κι αν γίνουν. Τόσο γιατί αυτή επαναφορά θα καθυστερήσει όσο και γιατί, κυρίως, οι φαντάροι είναι οι αναλώσιμοι των στρατιωτικών επιχειρήσεων, είτε αυτές αφορούν

Όποια κι αν είναι η αλήθεια για τα κίνητρα του κάθε ένα από τους κληρωτούς που δέχτηκαν και εκτέλεσαν τις εντολές διεξαγωγής του πραξικοπήματος, η συμμετοχή τους σε αυτό θα τους καταδικάσει αδιακρίτως, αναδρομικά, ως πραξικοπηματίες. Με ακριβώς ανάλογο τρόπο και αντιστοίχως αυθαίρετα μέσα, βαφτίζεται ήδη, αδιαφοροποίητα, ο λαός που κατέβηκε στο δρόμο υποστηρικτής του καθεστώτος. Ούτε η μία ούτε η άλλη πλευρά είναι άμοιρες ευθυνών. Άλλος ένας εμφύλιος διεξάγεται για τη νομή της εξουσίας μεταξύ μερίδων των κυριάρχων, σαν εσωτερικός εμφύλιος των προλεταρίων με βαρύ τίμημα. Η μεγαλειώδης λαϊκή κινητοποίηση, που έδειξε ότι η κίνηση των μαζών μπορεί να παραλύσει ακόμα και κομμάτια των πιο θωρακισμένων κρατικών μηχανισμών, δεν αρκεί αν δεν ξεφύγει από το όριο της παλλαϊκής άμυνας, της υπεράσπισης ενός λειψού κοινωνικού συμβολαίου και της σύγχρονης ολοκληρωτικής αστικής δημοκρατίας, του ενός δόγματος ομαλότητας, άμυνας και ασφάλειας έναντι του άλλου. Φυσικά, δεν γίνεται χωρίς το μπλοκάρισμα της πολεμικής μηχανής από το εργατικό κίνημα με αιχμή το πιο εκμεταλλευόμενο κομμάτι, που καλείται να σηκώσει τα όπλα ενάντια στην τάξη του: τους φαντάρους

Το Πραξικόπημα, λοιπόν, και οι συγκεκριμένες μαρτυρίες των Τούρκων φαντάρων ουσιαστικά επικαιροποιούν την αναγκαιότητα της αντίστασης και της αμφισβήτησης μέσα σε κάθε εθνικό στρατό-όργανο ταξικής κυριαρχίας με συνέχεια και αλληλεπίδραση με το εργατικό κίνημα. Το πραξικόπημα και η εξέλιξή του, συνέχεια του πολέμου που διεξάγει ο τουρκικός στρατός στη ΝΑ Τουρκία εναντίων των Κούρδων, των βαρβαροτήτων ενάντια στο κίνημα και την αριστερά, του πολέμου -σε συνεργασία με τον ελληνικό στρατό- εναντίον των προσφύγων, της συμμετοχής στο ΝΑΤΟ και τους διεθνείς οργανισμούς ασφάλειας και άμυνας, δείχνουν ότι δεν είναι απλά δικαίωμα του πολίτη με στολή, αλλά καθήκον του αγωνιστή εργάτη, η αμφισβήτηση διαταγών και εντολών. Ουσιαστικά αναδεικνύουν με τον πιο δραματικό τρόπο την ανάγκη συγκρότησης κινήματος Μέσα κι Έξω από τον Στρατό, της πλήρους ανάπτυξης ΔΙΚΤΥΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ και δράσης μέσα στο στρατιωτικό μηχανισμό.

Χρειάζεται να βγάλει συμπεράσματα κανείς, να σκεφτεί ποια θα ήταν η επόμενη μέρα για τους λαούς της Τουρκίας αν οι Φαντάροι έλεγαν ΟΧΙ στο Πραξικόπημα

Για να το κάνουν όμως αυτό, χρειάζεται συγκροτημένη δράση μέσα στον Στρατό, απαιτείται το εργατικό κίνημα να γίνει πρωταγωνιστής των εξελίξεων, πρώτα και κύρια ενάντια στις τάσεις στρατιωτικοποίησης στην κοινωνία, μετατροπής του σε εργάτη-στρατιώτη-με-πολιτικά, και φορέας της πάλης του στρατιώτη-πολίτη-με-στολή. Απαιτείται κίνημα ανατροπής της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Δεν κάνουμε κάποια μεγάλη διαπίστωση, δε λέμε κάποια μεγάλη κουβέντα. Πάντα η εξέλιξη της χειραφετητικής πορείας του κόσμου της εργασίας ήταν συνδεδεμένη με την πάλη μέσα κι έξω από τον Στρατό, με τη στάση των κοινωνικών κινημάτων στις κορυφαίες στιγμές της ταξικής πάλης, των ένοπλων αναμετρήσεων και των πολεμικών αντιπαραθέσεων! Αυτή είναι η εμπειρία του λαού στην Ελλάδα, από την πάλη των φαντάρων κατά τη διάρκεια των κατακτητικών πολέμων που κατέληξαν στην τραγωδία των λαών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας το 1922, από την πάλη των φαντάρων και τις εξεγέρσεις στη Μ. Ανατολή κατά τη διάρκεια του β' Παγκόσμιου Πολέμου, από την πάλη των φαντάρων ενάντια στην Χούντα και τη βίαιη επιστράτευση των αγωνιστών φοιτητών της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, των Επιτροπών Φαντάρων-Σμηνιτών-Ναυτών και της 25χρονης πορείας του ΔΙΚΤΥΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ.

Φυσικά αυτά τα ερωτήματα δεν αφορούν μόνο το χθες, δεν απασχολούν μόνο τον Τούρκο φαντάρο. Είναι ζητήματα που πρέπει να απασχολήσουν τον Έλληνα φαντάρο

Δε χρειάζεται να αναρωτηθούμε γιατί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υποσχέθηκε προεκλογικά την αναγνώριση του Συνδικαλισμού στο στρατό και αφενός τον αρνήθηκε στους στρατιώτες, αφετέρου τον παραχώρησε στους στρατιωτικούς με όρους ενσωμάτωσης και ελέγχου. Δε χρειάζεται να αναρωτηθούμε γιατί ΟΛΕΣ οι ως τώρα κυβερνήσεις, μηδέ της σημερινής εξαιρουμένης, επιχείρησαν (και επιχειρούν) να επιβάλουν τη στράτευση στα 18 και την αύξηση της στρατιωτικής θητείας. Το όνειρο μιας πειθαρχημένης και υπάκουης κοινωνικής πλειοψηφίας πάει χέρι-χέρι με τη μετατροπή της σε ένα απέραντο στρατόπεδο, συγκέντρωσης ή τεθωρακισμένων. Πάει μαζί με την μετατροπή της νεολαίας σε υπάκουο όργανο των πολεμικών τυχοδιωκτισμών τους, του κοινωνικού-υβριδικού πολέμου που επιχειρούν να διεξάγουν, των κατασταλτικών τους σχεδιασμών, σε ανέξοδο σκλάβο-εργάτη με στολή για τις ανάγκες της όποιας παραγωγικής ανασυγκρότησης.

Δε χρειάζεται να αναρωτηθούμε, γιατί, πολύ απλά, σήμερα περισσότερο από ποτέ, ο Έλληνας Φαντάρος υφίσταται πρωτόγνωρη εργασιακή και οικονομική εκμετάλλευση και εκπαιδεύεται να αναλάβει ρόλο Πραιτοριανού και Αναλώσιμου στους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς της άρχουσας τάξης, άρα για αυτό **ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να έχει ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ.**

Αυτή η κατάσταση δεν αντιμετωπίζεται με τη λογική «άστο να περάσει» ούτε με το βύσμα...

Το σύνθημα «ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ-ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΥΜΕ» απαντά στην πρόσφατη εμπειρία των κατασταλτικών σχεδιασμών του κράτους και των κυβερνήσεων του εναντίον του εσωτερικού εχθρού-λαού. Το 2008, στην εξέγερση του Δεκέμβρη, το ΑΡΝΟΥΜΑΙ των φαντάρων μπλόκαρε τους σχεδιασμούς τους να κατεβάσουν τον Στρατό στο δρόμο. Από το 2010 έως σήμερα, σε κάθε μεγάλη εργατική κινητοποίηση, βάζουν το Στρατό σε επιφυλακή και σε τρεις τουλάχιστον περιπτώσεις τον παρέταξαν απέναντι σε αντικυβερνητικούς διαδηλωτές. Σε δεκάδες περιπτώσεις, κατά τα 25 χρόνια λειτουργίας του Σπάρτακου, αγωνιστές φαντάροι μπλόκαραν τη χρήση του στρατού ως απεργοσπαστικού μηχανισμού, στις ταξικές μάχες των εργαζομένων στους ΟΤΑ ή στις μεταφορές.

Αυτά είναι εξάλλου τα δόγματα άμυνας-ασφάλειας, δηλαδή Πολέμου-Καταστολής του ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΥ, του ΝΑΤΟ και του ελληνικού Στρατού, που σύμφωνα με το νέο του δόγμα αντιμετωπίζει ως εσωτερικό εχθρό

όποιον αμφισβητεί τους μεγάλους αστικούς στόχους, τους Νόμους της Αγοράς και τα Μνημόνια. Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας στρέφεται εναντίον των προσφύγων και των κοινωνικών κινημάτων που αμφισβητούν τις ιδιωτικοποιήσεις, το άγριο ξεπούλημα και τη συντριβή του κόσμου της εργασίας. Σε αυτές τις επιλογές τους βρίσκουν ισχυρή αντίσταση από τους ίδιους τους στρατευμένους.

Για αυτό ο Στρατός στοχεύει πρώτιστα στην συντριβή της προσωπικότητας, στην υποταγή και πειθάρχηση των Στρατευμένων-Πραιτοριανών και Αναλώσιμων των άδικων πολέμων του. Για αυτό ο Στρατός απαιτεί από μας: «Πρώτα Εκτελούμε-Μετά βγαίνουμε Παραπονούμενοι»!

Σύμφωνα με τη «δημοκρατική» αντίληψη των δικών μας μιλιταριστών, οι Τούρκοι φαντάροι πρώτα έπρεπε να υπακούσουν στις διαταγές, να πάνε με τα τανκς σε Άγκυρα και Κωνσταντινούπολη, βομβαρδίζοντας το Κοινοβούλιο και πυροβολώντας πολίτες, και μετά να βγουν παραπονούμενοι. Να θυμηθούμε ότι η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη έστρεψε την 71η Αερομεταφερόμενη Ταξιαρχία εναντίον αντικυβερνητικών διαδηλωτών στην Στρατιωτική Παρέλαση της Θεσσαλονίκης. Τότε τι έπρεπε να πράξουν οι φαντάροι;

Απέναντι σε όλα αυτά πρέπει να σταθεί ο Έλληνας φαντάρος

Να πει ΟΧΙ στον σύγχρονο κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και τα πραξικοπήματα της αστικής τάξης. «νόμιμα» ή «παράνομα»...

ΝΑ πει ΑΡΝΟΥΜΑΙ να στρέψω τα όπλα μου εναντίον των αγωνιζόμενων εργατών, ΑΡΝΟΥΜΑΙ να γίνω Ανθρωποφύλακας των προσφύγων-μεταναστών, ταξικών μου αδελφών.

Για αυτό χρειάζεται ΚΙΝΗΜΑ ΜΑΖΙΚΟ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

Για αυτό χρειάζεται ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΔΙΚΤΥΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΦΑΝΤΑΡΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΗΛ. ΕΠΙΚ. 6932 955437

diktiospartakos.blogspot.com